

Arkel (47ste bisschop, 1342-1364), binnen een parelrand; onderaan zijn wapen; met randschrift: IOHANNES EPC; parel-muntrand. Keerzijde: gevoet kruis, binnen een parelrand; met randschrift MONETA TRAIECTN; parel-muntrand". Zie Cat. Hist. Museum der stad 1928, nr. 1999 en Van der Chijs, blz. 115, Pl. X, Nr. 12.

Het tweede, eveneens zilveren muntje is gevonden in de Wijde Doelen op 6 oktober 1948, tegelijk met een klein zilveren gespje (ringetje diameter 18 mm). Het muntje (diam. 15 mm) is een duit van de 56ste bisschop van Utrecht, Frederik van Baden (1496-1517). Beide voorwerpen zijn aangetroffen op een, ongeveer 70 cm onder de tegenwoordige bestrating aanwezige keienbestrating. Voor dit muntje kan verwezen worden naar de Cat. Hist. Museum 1928, nr. 2209 (0.26 gram) en Van der Chijs, blz. 234, Pl. XXII, nr. 20 en voor een afbeelding van de oude keienbestrating in de Wijde Doelen naar E. J. Haslinghuis, De ned. monumenten van geschiedenis en Kunst II, eerste stuk, De gemeente Utrecht 's-Gravenh. 1956, blz. 65, afb. 34.

Bovenstaande mededelingen kunnen van belang zijn ten eerste voor een nadere tijdsbepaling van bepaalde werkzaamheden bij de torenbouw en ten tweede voor vaststelling van de tijd, waarin de ophoging van de Wijde Doelen, waarschijnlijk in verband met een vernieuwing van de stadswal aldaar, heeft plaats gehad.

W. Stooker

Utrecht, november 1967.

HET LANDGOED PIJNENBURG IN GEVAAR.

Over plannen met het landgoed Pijnenburg in de Lage Vuursche, schrijft de Contact-commissie voor Natuur- en landschapsbescherming in haar jongste jaarverslag:

„Naar aanleiding van berichten over de vestiging van een „sprookjespark" in de bossen van het landgoed Pijnenburg bij Lage Vuursche heeft de Contact-Commissie zich in maart 1967 tot de minister van Volkshuisvesting en Ruimtelijke Ordening en het college van Gedeputeerde Staten van Utrecht gewend.

In verband met een toenemend exploitatietekort overwoog de eigenaar van het 800 ha grote landgoed Pijnenburg begin 1965 een deel van zijn bezit, ter grootte van 140 ha en gelegen aan de zuidwestzijde van de kruising Hilversumsestraatweg-Hoge Vuurscheweg te verkopen aan een Duits bedrijf; Groot Kievitsdal, thans hotel-restaurant, zou als recreatiecentrum voor de personeelsleden worden ingericht. Gedeputeerde Staten hebben alles in het werk gesteld om dit te voorkomen. Mede tegen deze achtergrond is vervolgens door de Vereniging De Utrechtse Heuvelrug met de eigenaar in principe overeenstemming bereikt over de aanleg in dit deel van het landgoed van een concentratiepunt voor

de dagrecreatie, bestaande uit enkele picknickplaatsen, speelterreinen, dagcampings en bijbehorende accommodaties.

Direct grenzend aan deze voorzieningen tracht de eigenaar nu een attractiepunt tot stand te brengen dat meer in de commerciële sfeer ligt. Aanvankelijk gingen de gedachten uit naar een groots opgezet „sprookjespark”, een project van de N.V. Wandelpark Anneke Elro, waarin een aantal grote bedrijven participeert.

Gevreesd moet worden dat vestiging van 'n dergelijk veel verkeer aantrekkend project zal leiden tot overbelasting van de toch al in capaciteit tekortschietende toevoerwegen en tot aanzienlijke parkeermoeilijkheden. Het treffen van voorzieningen om hieraan het hoofd te bieden zal onvermijdelijk ten koste van het natuurschoon gaan. De commerciële sfeer waarin een en ander zich voltrekt kan bovendien tot gevolg hebben dat vroeg of laat uitbreiding van de oorspronkelijke opzet noodzakelijk is om ook ná de beginperiode een zodanige belangstelling te trekken dat een lonende exploitatie wordt gewaarborgd.

Gedeputeerde Staten hebben ons in september 1967 geantwoord, dat in het kader van een ontwikkelingsplan voor de recreatie in het gebied van de Utrechtse Heuvelrug een groot concentratiepunt buiten het bosgebied De Vuursche is geprojecteerd. Zij menen evenwel in principe akkoord te moeten gaan met een aantal exploiteerbare attracties voor kinderen in het landgoed Pijnenburg, mits het geheel een bescheiden capaciteit en een zo beperkt mogelijk bezoek aantrekkende werking heeft.

Met alle begrip voor de moeilijke situatie waarin vele landgoedeigenaren verkeren, menen wij dat iedere vorm van „exploitatie” van natuurschoon die een devaluatie van schoonheid en rust tot gevolg kan hebben, bij voorbaat moet worden geweerd.

De introductie van een „sprookjespark” in het natuurgebied bij Lage Vuursche achten wij daarom principieel onjuist en geenszins in overeenstemming met de strekking van het streekplan Utrechtse Heuvelrug”.

'T IS EEN HUISHOUDEN VAN KEA!

Een oud-utrechts spreekwoord noemt een rommelig en rumoerig, onordelijk huisgezin, of een vergadering waar het niet al te zachtzinnig toe gaat, een „huishouden van Kea”. - Ter verklaring moge het volgende dienen.

Toen in het eerste kwart der 19de eeuw, de predikant Cock, uit Ulrum, zijn afscheidsbeweging van de grote (ned. herv.) kerk was begonnen, vond hij ook in 't oude Sticht dra zijn aanhangers.

Een der eerste en vurigste voorgangers was een zekere „Kea”, die in zijn woning aan de Vleutenseweg met Cock's volgelingen godsdienstige samenkomsten hield. Die samenkomsten gaven nog al eens tot ooploepjes aanleiding, omdat de Afscheidenen in hunne samenkomsten werden lastig gevallen door vurige leden van de grote kerk. Maar ook de bijeen-